

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 120/2017
14.02.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Радмиле Драгичевић-Дичић, председника већа, Маје Ковачевић-Томић, Соње Павловић, Радослава Петровића и Милунке Цветковића, чланова већа, са саветником Јеленом Петковић-Милојковић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела увреде из члана 170. став 1. КЗ, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Рада Милутиновића, поднетом против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 59/14 од 10.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 6/17 од 12.01.2017. године, у седници већа одржаној дана 14.02.2017. године, једногласно је, донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Рада Милутиновића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Ивањици К 59/14 од 10.10.2016. године и Вишег суда у Чачку Кж 6/17 од 12.01.2017. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици К 59/14 од 10.10.2016. године, окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела увреда из члана 170. став 1. КЗ за које му је изречена судска опомена. Том пресудом на основу одредбе члана 265. став 3. у вези члана 261. став 2. ЗКП, окривљени је обавезан да приватном тужиоцу ББ накнади трошкове кривичног поступка у износу од 144.480,00 динара, а да у корист буџетских средстава суда на име паушала плати износ од 7.000,00 динара, све у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде под претњом принудног извршења. Том пресудом окривљена ВВ на основу одредбе члана 423. тачка 2. ЗКП ослобођена је од оптужбе да је извршила кривично дело увреде из члана 170. став 1. КЗ, а приватни тужилац ББ на основу одредбе члана 265. став 3. у вези члана 261. став 2. ЗКП, обавезан је да окривљеној ВВ накнади трошкове кривичног поступка у износу од 88.312,50 динара, у року од 15 дана од дана правноснажности пресуде.

Пресудом Вишег суда у Чачку Кж 6/17 од 12.01.2017. године, одбијене су као неосноване жалбе браниоца окривљеног АА и пуномоћника приватног тужиоца ББ и пресуда Основног суда у Ивањици К 59/14 од 10.10.2016. године је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Раде Милутиновић, без навођења основа побијања, са предлогом да Врховни касациони суд правносану пресуду у осуђујућем делу укине и предмет врати првостепену суду на поновно суђење.

Након што је примерке захтева за заштиту законитости, у смислу одредбе члана 488. став 1. ЗКП доставио Републичком јавном тужиоцу, Врховни касациони суд је одржао седницу већа у смислу одредбе члана 490. ЗКП, о којој, сходно одредби члана 488. став 2. ЗКП странке није обавештавао јер није нашло да би њихово присуство било од значаја за доношење одлуке.

На седници већа, Врховни касациони суд је након разматрања списка предмета и правноснажних пресуда против којих је захтев за заштиту законитости поднет, по оцени навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, је неоснован.

Бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости не указује конкретно ни на једну повреду закона из члана 485. став 4. ЗКП, због које је подношење захтева дозвољено окривљеном, преко браниоца, а из образложења захтева и навода да се пресуда заснива на извештају Полицијске станице у Ивањици од 25.01.2016. године, на ком доказу се пресуда не може заснивати јер исти садржи изјаву окривљеног АА која је од њега узета противно одговарајућим одредбама ЗКП, због чега би исти морао бити издвојен из списка предмета, по оцени Врховног касационог суда, произилази да захтев подноси због битне повреде одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП.

Изнете наводе захтева, Врховни касациони суд оцењује неоснованим.

Наиме, иако се у поднетом захтеву за заштиту законитости основано указује да извештај ПС Ивањица од 25.01.2016. године није могао бити коришћен као доказ, јер је састављен супротно одредби члана 288. став 8. ЗКП, због чега исти није ни могао бити предочен сведоку ГГ и због чега је морао бити издвојен из списка предмета, што у току поступка није учињено, Врховни касациони суд неоснованим оцењује наводе из захтева браниоца окривљеног да су побијане пресуде донете уз битну повреду одредаба кривичног поступка из члана 438. став 2. тачка 1. ЗКП, обзиром да се правноснажне пресуде поред овог доказа заснивају и на другим доказима и то исказима сведока ДД и ЂЂ, па је очигледно да би и без наведене службене белешке била донета иста пресуда.

Код оцене овог навода, захтева браниоца окривљеног АА, Врховни касациони суд је имао у виду чињеницу да је повреда кривично-процесног закона о којој је реч, сада прописана као релативно битна повреда одредаба кривичног поступка, која може утицати на законитост пресуде само ако се иста заснива искључиво на незаконитом доказу, што конкретно није случај.

Руковођен изнетим разлoзима, Врховни касациони суд је на основу одредбе члана 491. став 1. ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник

Јелена Петковић-Милојковић,с.р.

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

Председник већа-судија

Радмила Драгичевић-Дичић,с.р.